

Arrest

nr. 248 796 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 februari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 28 januari 2021 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk en Oostenrijk en dat hij in december 2019 een Schengenvisum verkreeg van de Poolse autoriteiten.

1.3. Verweerder richt op 2 april 2020 verzoeken tot terugname aan de Franse en de Oostenrijkse autoriteiten, op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Beide landen weigerden de terugname. De Franse autoriteiten wijzen erop dat volgens hen Polen de verantwoordelijke lidstaat is.

1.4. Verweerder richt op 23 april 2020 een verzoek tot overname aan de Poolse autoriteiten, op grond van de Dublin III-verordening. De Poolse autoriteiten stemmen op 15 mei 2020 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening.

1.5. Verzoeker dient op 5 juni 2020 ook een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse autoriteiten. De Belgische autoriteiten weigeren op 15 juli 2020 een aan hen gericht verzoek tot terugname van de Duitse autoriteiten.

1.6. Op 2 september 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Omwille van het onderduiken van verzoeker wordt beslist tot verlenging van de overdrachttermijn met 18 maanden.

1.8. Op 14 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

1.9. Op 12 januari 2021 verklaart verzoeker in september 2020 door de Duitse autoriteiten te zijn overgedragen aan Polen.

1.10. De Belgische autoriteiten richten op 14 januari 2021 een nieuw verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten, die hiermee op 20 januari 2021 instemmen op grond van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening.

1.11. Op 28 januari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : K(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum : (...)1983

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Armenië

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Polen.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Vottem. Op 14.01.2021 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 20.01.2021 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 03.12.2020 in het openterugkeercentrum van Zaventem aan de verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet kan terugkeren naar Polen omdat ze er niet de juiste medische verzorging hebben. Hij verklaart tevens hepatitis te hebben en een methadonbehandeling te volgen. Betrokkene verklaarde alsook dat zijn ouders in Brugge wonen en een oranje-kaart bezitten.

We benadrukken dat de Poolse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §1, van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit impliceert dus dat het door betrokkene in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp is van een definitieve beslissing. Betrokkene zal bijgevolg, na overdracht aan Polen, opnieuw toegang verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de Poolse instanties zullen het onderzoek van het verzoek kunnen verder zetten of aanvatten, indien de betrokkene dat wenst. De Poolse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Bovendien zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten.

Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Polen, door de Poolse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 03.12.2020 in het openterugkeercentrum van Zaventem aan de verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet kan terugkeren

naar Polen omdat ze er niet de juiste medische verzorging hebben. Hij verklaart tevens hepatitis te hebben en een methadonbehandeling te volgen.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Polen. De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 03.12.2020 in het openterugkeercentrum van Zaventem aan de verbindingssambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet kan terugkeren naar Armenië omdat er problemen zijn daar, er is momenteel oorlog in Armenië.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Armenië, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Polen, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (AIDA Country Report Poland 2019 update) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Polen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Polen omwille van structurele tekortkomingen in het Poolse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Polen momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Poolse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Polen door de verhoogde instroom van verzoekers om

internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Polen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Polen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Polen te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Poolse

autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd.

Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Polen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag op 03.12.2020 in het openterugkeercentrum van Zaventem aan de verbindingsambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet kan terugkeren naar Polen omdat ze er niet de juiste medische verzorging hebben. Hij verklaart tevens hepatitis te hebben en een methadonbehandeling te volgen.

Over het lijden aan hepatitis van betrokkene is echter niets terug te vinden. Er zijn in zijn administratief dossier namelijk geen medische documenten, waaruit blijkt dat hepatitis is vastgesteld bij betrokkene. Moest dit echter wel zo zijn, blijkt niet dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Het staat betrokkene tevens vrij in Polen alsnog medische bewijzen omtrent zijn ziekte te verzamelen en zich hier alsnog voor te laten behandelen.

In relatie tot de methadonbehandeling van betrokkene, kan aangehaald worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene een behandeling heeft gevolgd, dit niet automatisch wijst op het feit dat deze behandeling in Polen niet toegankelijk zou zijn voor hem en dat hij niet zou kunnen reizen.

Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Gelet op het feit dat Polen een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Indien uit bovengenoemd AIDA-rapport blijkt dat er sporadisch moeilijkheden kunnen bestaan bij de toegankelijkheid van de zorg, zoals in België, zijn dit geenszins systematische tekortkomingen die de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM in. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat van zijn keuze te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde alsook dat zijn ouders in Brugge wonen en een oranje-kaart bezitten. Betrokkene woont echter niet bij zijn ouders in. Bovendien moet opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

[...]."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Polen en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van

de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*midde*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“A. PRINCIPES

1) Artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3, tweede lid Dublin III-Verordening Artikel 3 EVRM bepaalt dat “niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Artikel 3, tweede lid, tweede alinea Dublin III-Verordening bepaalt: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Omdat de bestreden beslissing de overdracht naar Polen vooropstelt, stelt zich de vraag naar de verenigbaarheid van zo'n overdracht, en aldus van de bestreden beslissing, met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Omdat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem met betrekking tot artikel 3 EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, komt het aan de verzoeker toe om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen dat risico loopt.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM kan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid.

In die beoordeling moeten de autoriteiten niet enkel rekening houden met de bewijsstukken die neergelegd zijn door de verzoeker, maar ook met alle pertinente omstandigheden die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aan de autoriteiten bekend zijn of waarvan zij minstens kennis hadden moeten hebben. Daarnaast dienen zij met de algemeen bekende situatie in het betrokken land rekening te houden en in het bijzonder met de informatie die vervat ligt in recente rapporten van onafhankelijke, internationale (mensenrechten)organisaties en gouvernementele bronnen. Wanneer ten slotte de verzoekende partij het bewijs aanlevert dat er redelijke gronden zijn om te vermoeden dat, in het geval de beslissing uitgevoerd wordt, hij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3, is het aan de betrokken instanties om dat bewijs te weerleggen.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in artikel 3 EVRM is het daarnaast noodzakelijk dat de betrokken instanties ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet naleven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het namelijk toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. t. België en Griekenland:

"298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant's request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]"

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation." (Eigen vertaling)

Ook in geval van een overname op basis van de Dublin III-Verordening impliceert artikel 3 EVRM een verplichting die op de lidstaten rust om geen personen over te brengen naar een andere EU-lidstaat waar de betrokken persoon riskeert blootgesteld te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, waarbij de betrokken instanties op basis van de gekende principes (individuele beoordeling op basis van alle omstandigheden, de specifieke kwetsbaarheid waarin een verzoeker om internationale bescherming zich kan vinden en in het bijzonder in geval hij/zij materiële en/of medische steun geniet, het niet onweerlegbare vermoeden dat EU-lidstaten geacht worden de grondrechten te eerbiedigen,...) een diepgaand onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon, waarbij de beslissing die de overbrenging tot doel heeft geschorst moet worden in geval zich een risico op onmenselijk of vernederende behandeling voordoet.

In dat kader is het belangrijk te benadrukken dat het EHRM asielzoekers beschouwt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming nodig heeft.

Artikel 3, tweede lid, tweede alinea Dublin III-Verordening vereist dat er sprake moet zijn van een ernstige vrees dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Niettemin is een grondig onderzoek naar de persoonlijke en individuele elementen – en dus naar een eventuele specifieke kwetsbaarheid – vereist.

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 EVRM.

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland bevestigt het EHRM nog dat:

“105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants’ specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.” (Eigen vertaling)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer of overname op basis van de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

In dat verband dient het procedurele luik van artikel 3 EVRM samen gelezen te worden met artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel inhoudt en aldus een procedurele verplichting om een klacht over een vermeende (verdrags)schending afdoende te onderzoeken.

In M.S.S. t. België en Griekenland stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daaromtrent dat *“Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see Jabari, cited above, § 50), as well as a particularly prompt response (see Batı and Others v. Turkey, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV).”*

In het arrest C.K. e.a. t. Slovenië van 16 februari 2017 (C-578/16 PPU) bepaalt het Hof van Justitie van de Europese Unie bovendien dat artikel 4 van het Handvest (en dus mutatis mutandis artikel 3 EVRM) evenzeer een overdracht in de weg staat als er sprake is dat deze overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene onderworpen wordt aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel, zelfs indien niet ernstig moet worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat.

Het Hof bepaalde ook dat de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van diens gezondheidstoestand een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou uitmaken.

2) Zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de overheid een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, betekent onder meer dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Aldus vereist dit principe een correcte behandeling van de onderworpen persoon en zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen waarbij de overheid ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat het met kennis van zaken kan beslissen (procedurele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

3) Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

a. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing, gesteund op artikel 51/5/1, §2 Vreemdelingenwet, besluit dat verzoeker dient overgedragen te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Polen.

Uit de bestreden beslissing blijkt hoofdzakelijk dat:

- Verzoeker verklaard heeft dat hij niet kan terugkeren naar Polen omdat de juiste medische verzorging er niet beschikbaar is en dat hij lijdt aan hepatitis en een methadonbehandeling volgt. Bovendien wonen zijn ouders, als verzoekers om internationale bescherming, in Brugge.
- Op basis van verzoekers verklaringen en een analyse van een landenrapport niet gesteld kan worden dat verzoeker in Polen deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming en er zonder meer blootgesteld zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, noch dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Polen te kort schieten of structurele tekortkomingen vertonen, waardoor er evenmin op deze basis sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

b. Schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM, van artikel 3, tweede lid, tweede alinea Dublin III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Zoals hierboven uiteengezet vereist een besluit tot overdracht aan Polen een onderzoek naar de verenigbaarheid van dergelijke overdracht, en dus van de bestreden beslissing, met artikel 3 EVRM. Overeenkomstig diens internationale verplichtingen is verwerende partij effectief gehouden tot een grondig, zorgvuldig, rigoreus en actueel onderzoek naar de individuele elementen die een overdracht in de weg staan omwille van een mogelijke risico om blootgesteld te worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

In dat onderzoek is verwerende partij dus verplicht de individuele situatie van verzoeker te beoordelen, waarbij het voldoende gewicht dient te geven aan een eventuele medische en psychische gezondheidsproblematiek.

Uit het administratief dossier en de neergelegde medische informatie blijkt dat verzoeker een ernstige psychische kwetsbaarheid vertoont en een behandeling volgt, zowel op psychisch als op medicinaal gebied.

Niet alleen verklaarde verzoeker reeds bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming medische problemen te hebben, maar hij verklaarde dit ook meermaals toen hij gehoord werd in het kader van een terugkeerbesluit.

In het gesloten centrum Vottem werd verzoeker bovendien ter controle aan een beperkt medisch onderzoek onderworpen, waarbij de attesterende arts zich ook bezorgd uitdrukte over zijn gezondheidstoestand en zelfs de noodzaak van een nauwe observatie (“surveillance rapprochée”) benadrukte (zie administratief dossier).

Uit het medisch dossier dat bij dit verzoekschrift wordt gevoegd blijkt in ieder geval ontegensprekelijk de extreme kwetsbaarheid van verzoeker, die zodanig precair is dat er een risico op suicide bestaat (zie stuk 4).

Verzoeker blijkt in behandeling voor verschillende medische en psychische problemen, waarvoor hij verschillende soorten medicatie gebruikt. Zoals gesteld in het medisch attest, ondergaat verzoeker een methadonbehandeling, hoofdzakelijk in het kader van een ontwenningsskuur, en wordt hij behandeld met lyrica voor de behandeling van een chronische pijn. Verzoeker wordt sinds oktober 2020 van dichtbij opgevolgd door gespecialiseerde artsen en vertrouwenspersonen.

Uit het neergelegde medische attest blijkt in ieder geval dat verzoekers psychische toestand zodanig ernstig is dat er zelfs sprake is van een risico op suicide. Het gunstige effect van een nauwe opvolging en behandeling wordt vastgesteld. Hieruit kan afgeleid worden dat een dergelijke intensieve en reguliere behandeling gezien verzoekers kwetsbaarheid in ieder geval vereist is. Ook de centrumarts van Vottem komt tot de conclusie dat een observatie van nabij noodzakelijk is.

De bestreden beslissing maakt geen enkel bezwaar met betrekking tot de medisch-psychische toestand van verzoeker. Verzoeker verklaarde nochtans op 3 december 2020 dat hij niet kan terugkeren naar Polen omdat hij er niet de juiste medische behandeling zal kunnen genieten. Verwerende partij vond dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling en meent dat de opgeworpen medische problemen geen aanleiding geven om af te zien van een overdracht naar Polen. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zonder problemen een medische behandeling kan genieten in Polen en zal kunnen genieten van de gezondheidszorg die hij nodig heeft.

Uit wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker zich in geval van een overdracht naar Polen het reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan vernederende of onmenselijke behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM. Hierbij dient niet alleen rekening gehouden te worden met de ernstige mentale en fysieke gezondheidstoestand, maar evenzeer met ernstige gebreken, zoals gebrekkige procedurele waarborgen, en vooral omwille van een gebrek aan adequate toegang tot de gezondheidszorg, het risico op (arbitraire) detentie en de gebrekkige identificatie van personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen in de asielprocedure.

Uit een lezing van onafhankelijke en objectieve landeninformatie blijkt dat er, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, weldegelijk redenen zijn om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming niet zouden respecteren.

i. Medische problemen: toegang tot de gezondheidszorg en specifieke kwetsbaarheid

Ten eerste spreken verschillende internationale rapporten, waaronder het door verwerende partij geconsulteerde AIDA-rapport (zie administratief dossier), zich bezorgd uit over de toegang tot de gezondheidszorg in Polen voor personen met ernstige medische of mentale gezondheidsproblemen:

“Access to health care: The duty hours of general practitioners (GPs) operating in reception centres were reduced. On the other hand, paediatricians have started to work in every centre, thus ensuring direct access to specialised doctors to asylum-seeking children. Overall, access to health care is problematic, as the quality of medical assistance provided by the service provider Petra Medica, contracted by the OFF since 2016, remains unsatisfactory. In particular, some asylum seekers are refused access to more costly treatments or must wait several months to access such treatments, often after NGOs specifically intervened to that end. One of the biggest obstacles in accessing health care results from the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses. 10 Out of the 13 complaints that the OFF received in 2019 on conditions in reception centres, all of them concerned medical assistance.” (AIDA-rapport, p. 12, zie administratief dossier – eigen onderlijning)

Health care for asylum seekers includes treatment for persons suffering from mental health problems. Currently, psychologists work in all the centres for at least 4 hours a week for every 120 asylum seekers. This is extended to 1 hour for every additional 50 asylum seekers.³⁶¹ Their help is limited to basic consultations, however. ³⁶² Asylum seekers can also be directed to a psychiatrist or a psychiatric hospital. According to some experts and many NGOs, specialised treatment for victims of torture or traumatised asylum seekers is not available in practice.³⁶³ NGOs still point at the lack of proper treatment of persons with PTSD. The available psychological assistance is considered an intervention, not a regular therapy.³⁶⁴ There is a shortage of psychologists prepared to work with vulnerable and traumatized asylum seekers.³⁶⁵ Moreover, there are only three specialised NGOs that provide psychological consultations and treatment to asylum seekers. ³⁶⁶ In 2019, some form of psychological support was provided by NGOs only in three reception centres. ³⁶⁷

The medical assistance is provided since July 2015 by the private contractor Petra Medica, ³⁶⁸ with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers. The Office for Foreigners monitors the application of this agreement. The quality of medical assistance provided under this agreement has triggered wide criticism. In particular, some asylum seekers are refused access to more costly treatments. It happens that only after NGOs’ interventions and months of fighting for the access to a proper medical treatment, asylum seekers were able to receive it. ³⁶⁹

(...)

One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses. ³⁷¹ Petra Medica that is responsible for the provision of medical assistance to asylum seekers is also obliged to ensure interpretation during the medical and psychological consultations, if it is needed.³⁷² According to the governmental information, such interpretation is available in Russian, Ukrainian, English, Georgian, Persian, Arabic, Chechen, Uzbek. Doctors working in the centres are expected to know Russian. ³⁷³ However, since 2016 NGOs have been expressing concerns in regard to availability and quality of the interpretation provided to asylum seekers in connection with medical consultations³⁷⁴ .

Another challenge is the fact that some clinics and hospitals providing medical assistance to asylum seekers are located far away from the reception centres, so an asylum seeker cannot be assisted by the closest medical facility, except for emergency situations. The Office for Foreigners noticed that for those asylum seekers living outside the reception centres health care is provided in voivodeship cities in Poland and that coordination of visits is conducted by the helpline of the contractor, where the asylum seeker can learn about the time of the visit and ways to get the prescription.³⁷⁵” (AIDA-rapport, p. 62-63, zie administratief dossier – eigen onderlijning)

“Assistance to victims of violence who are asylum applicants or migrants is mainly provided by private entities (e.g. medical companies) and NGOs, given that there is still no rehabilitation centre for such people in the country, according to the National Preventive Mechanism established under the Optional Protocol to the UN Convention against Torture. Courts usually do not take into consideration expert opinion indicating that an individual has been a victim of violence when reviewing detention, the NGOs Helsinki Foundation for Human Rights and Association for Legal Intervention reported.” (Stuk 5, p. 5)

"As far as vulnerable persons are concerned, experts point out that in spite of some improvements, specialized treatments for victims of torture or traumatized asylum seekers and refugees are not available in practice in Poland because of lack of qualified psychologists and therapists specializing in treating trauma, in particular in an intercultural context. At the same time, the assistance provided by specialists working for non-governmental organizations is not sufficient to fill the systemic gaps, such as for example lack of psychotherapy available under general healthcare provisions (AIDA, n.d.; Szczepanik, 2017)." (Stuk 6, p. 103)

"One of the clear gaps in the medical services identified by our interviewees is the specialized treatment for victims of torture or traumatized refugees. There is a clear lack in the country of the qualified psychologists and therapists specializing in treating trauma, in particular in an intercultural context. Our research has also identified other barriers that refugees face while accessing medical services, including linguistic ones and linked with the stereotypical perception of persons coming from a specific part of the globe or belonging to a given ethnic or religious group." (Stuk 6, p. 136)

"Concerning vulnerability, as emphasized by one meso-level actor from the social organization sector, 'all vulnerable groups are thrown into one bag. They are not offered some kind of individual solution depending on a specific need they have' (Ibid., p. 66). Among the identified vulnerable groups, the largest one is people who have been subjected to physical and/or psychological violence (Ibid., p. 68). Problems include the identification mechanism of vulnerabilities, limited psychological support and accommodation for people within camp-like, closed centres (Ibid., p. 70). One of the main problems raised by NGOs is the detention of asylum seekers, including vulnerable groups such as victims of torture or children. Accordingly, most migration-related pending cases against Poland in the ECtHR are linked to the detention of children and other vulnerable people (Ibid., p. 65)." (Stuk 7, p. 53 – Eigen onderlijning)

"Criticism expressed during the micro- and meso-level interviews concerned the provision of medical services by Petra Medica since 2015—the quality of healthcare services (especially access to specialists) was rated as lower compared to the services provided by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior and Administration up until 2015. In addition, a deficiency was identified in terms of access to psychologists who provide support free of charge—either as part of guaranteed medical services or NGO assistance. This is connected to the shortage of specialists who know foreign languages and are prepared to work with asylum seekers, who may be affected by various trauma. (...) The main issues linked with healthcare assistance to persons in reception concern psychological support and specialised medical support. According to the fieldwork material we collected, these types of provisions are seriously underdeveloped and, in view of some of our interviewees, they have been deteriorating rather than improving recently." (Stuk 8, p. 92-93)

Zoals ook al uit deze rapporten is gebleken, vindt er bovendien te weinig en onvoldoende doeltreffend onderzoek plaats naar de identificatie van specifieke kwetsbaarheden tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in Polen:

"NGOs generally confirm that the system of identification envisaged in the law does not work in practice. According to SIP, the Office for Foreigners does not, in principle, require opinions from experts in order to determine, for example, basing on of scars and wounds if an applicant has been a torture victim. Such a practice makes it difficult for foreigners to prove that they have been victims of torture in the country of origin. Foreigners arrive in Poland frequently with visible signs of torture. In such cases ordering of an examination by an expert could help acquire reliable evidence of experienced torture.¹³⁰ According to HFHR even in case of applicants with PTSD the inconsistencies in testimonies may lead to refusal of international protection. Also at the later stages of the procedure, the courts still do not appoint independent experts to determine applicants' state of mental health.

NGOs documented important judgements in 2019 on the matter. The Supreme Administrative Court, ¹³¹ and the Voivodeship Administrative Court in Warsaw, ¹³² ruled on cases where the applicants were diagnosed with PTSD due to violence/torture experienced in their countries of origin, however examination has not been performed by experts appointed by the authorities deciding on international protection. The courts upheld refusal decisions on international protection stating that the testimonies of applicants were inconsistent, the courts also stated that the authorities had no obligation to appoint experts to assess mental state of health of the applicants. In the oral justification of the judgment from 16 May 2019 the Supreme Administrative Court stated that psychological opinions prepared by the Border Guards, doctors from psychiatric hospital and experts appointed by the detention court are not credible because they are based on the applicants testimonies (all of these opinions stated that the applicant experienced violence). ¹³³" (AIDA-rapport, p. 35, zie administratief dossier – eigen onderlijning)

"Additionally, the Commissioner found that there was an ongoing problem with the system of the identification of vulnerable groups in Poland. Psychologists employed in detention centres are charged with many tasks including the recruitment, psychological support and training of border guard officers

and care provided to migrants is merely one of them.⁴⁴⁰ Moreover, pursuant to the Border Guard's internal document cited in the report, psychologists can offer psychological aid in the case of traumatic events only at the written request of the doctor examining the applicant. Thus, applicant themselves may not initiate a psychological evaluation which could result in an official psychological opinion. According to the report, this restriction impedes identification of potential victims of torture." (AIDA-rapport, p. 73, zie administratief dossier – eigen onderlijning)

c. *Risico op detentie en gevolgen op de gezondheidstoestand van verzoeker*

Ten tweede rapporteren verschillende landenrapporten over de uitgebreide toepassing van detentie van verzoekers om internationale bescherming, waarbij psychisch kwetsbare personen niet worden gedetecteerd en onvoldoende verzorging en behandeling krijgen:

"According to the law, asylum seekers whose psychophysical state leads to believe that they are victims of violence or have a disability as well as unaccompanied minors cannot be placed in detention centres. This is also applicable to asylum seekers whose detention causes a serious threat to their life or health, 430 as under the law, an asylum seeker should be released if further detention constitutes a threat to their life or health.⁴³¹ This means that, for example, children, if they stay in Poland with parents or other legal guardians, can still be detained, as can pregnant women if they are healthy.

Notwithstanding legal provisions, in practice it happens that vulnerable asylum seekers are detained, even when they were diagnosed with mental health problems as a result of past events.⁴³² Indeed, a poor mental condition is hardly ever accepted by courts as sufficient ground for not placing in or releasing an asylum seeker from detention. According to the Commissioner for Human Rights sometimes foreigners are placed in a detention centre without having been examined by a physician. Courts do not accept psychological opinions submitted by independent psychologists (e.g. from NGOs), 433 and they rely on short opinions (very often it is one sentence stating there are no obstacles to prolonging the stay in guarded centre) of the physician who works in detention centre (in detention center in Krosno, physician is an orthopaedist). In practice, only courts of higher instance call on experts to determine applicants' mental health state⁴³⁴ but this happens very rarely. Additionally, courts do not conduct their own evidentiary proceedings." (AIDA-rapport, p. 72, zie ook AIDA-rapport p. 72-75 over kwetsbaarheden en detentie, zie administratief dossier)

"In September 2017 the Commissioner for Human Rights published a report within the National Mechanism for the Prevention of Torture, in which cases of improper detention of Dublin returnees with PTSD were described.¹⁰⁶ According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented in order to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention. After visits in detention centers in 2018 and 2019, the Commissioner for Human Rights confirmed that the problem persists. Although the Border Guard implemented guidelines on how to deal with persons requiring special treatment, they address treatment in detention, rather than providing that the person identified as a victim of violence should be released from detention (as required by the law). 107 NGOs add that the system in place is not effective because a person who is a victim of violence should not be put in detention at all, so identification should be conducted before placing in detention and not in detention.¹⁰⁸ This problem does not concern merely Dublin returnees, as described in detail below." (AIDA-rapport, p. 29, zie administratief dossier)

"Length of detention: NGOs raised concerns as regards the length of detention. It seems that, when ordered, detention is not treated as a measure of last resort and is often being automatically ordered for the maximum 6 months period permissible under law.¹³

Detention of vulnerable applicants: Vulnerable applicants such as families with children as well as victims of violence are still being detained in Poland. As confirmed by the UN Committee against Torture,¹⁴ there is no effective identification and referral mechanism in place to protect vulnerable applicants from detention and the best interest of the child is rarely examined, despite a legal obligation to do so. This often leads to a considerable deterioration of their psychological well-being. The situation of vulnerable applicants in detention centres is further being litigated both at national and European level.¹⁵" (AIDA-rapport, p. 12, zie administratief dossier)

"In Poland, refusing entry to asylum seekers at the land-border crossing points with Belarus (mainly at Terespol) and with the Ukraine (primarily at Medyka) remained a major concern, UNHCR, the Ombudsman for Children and NGOs reported in interviews. Furthermore, many asylum seekers and other migrants continued to end up in immigration detention as a result of poorly functioning identification and referral procedures. This occurred despite the fact that the detention of victims of violence is prohibited under Polish immigration and asylum law, UNHCR, the Ombudsman and NGOs reported in interviews. Assistance to victims of violence in this area has been primarily provided by private entities (e.g. medial companies) and NGOs, given that there is no rehabilitation centre for

foreigners in the country, according to the National Prevention Mechanism established under the Optional Protocol to the UN Convention against Torture.” (stuk 9, p. 4)

“In Poland, many asylum seekers and other migrants continued to end up in immigration detention because of poorly functioning identification and referral mechanisms, the NGO Association for Legal Intervention reported. This occurred even though Polish immigration and asylum law forbids detaining victims of violence.” (Stuk 10, p. 5)

Verzoeker riskeert dus opgesloten te worden zonder dat er voldoende rekening wordt gehouden met zijn gezondheidsproblematiek, wat ernstige gevolgen kan hebben op het zijn psychische gezondheidssituatie.

d. Gevolgen gebrekkige huisvesting

Ook een gebrekkige huisvesting kan ernstige gevolgen hebben op de fysieke en mentale gezondheidstoestand van verzoeker, zoals in het volgende rapport wordt vermeld:

“Inadequate quality of housing results in the slow processes of adaptation of the foreigners to the new socio-cultural conditions of the host country and may have negative impact on their physical and mental condition. As shown above, housing is one of the major issues not only for the asylum seekers in Poland who live in the centres run by the Office for Foreigners and outside of them, but also for persons who have already obtained some form of international protection.” (Stuk 6, p. 135)

e. Procedurele tekortkomingen

Ten vierde maken verschillende onafhankelijke landenrapporten melding van een verscheidenheid aan procedurele gebreken in de asielprocedure, niet alleen wat betreft de toegang tot kosteloze juridische bijstand, maar ook met betrekking tot procedurele juridische waarborgen en een beperking van de rechten van asielzoekers, waarbij ook de sociale rechten kunnen ingeperkt worden:

“Procedural safeguards for the review of detention: The right of defence is not fully observed as foreigners are not heard in person during court proceedings relating to the prolongation of detention. They do not receive a Border Guard’s motion on the decision to prolong detention and are infrequently informed about the date of the court hearing. Therefore, they are unable to fill a motion to the court to appoint a legal representative in their case (in the first instance proceedings). Moreover, legal assistance in detention centres is generally not effective because of a lack of a centralised and wellmanaged system which would ensure access.” (AIDA-rapport, p.13, zie administratief dossier)

“In Poland, the lack of legal assistance available to asylum seekers in detention centres and open reception facilities remained an issue of grave concern, the Ombudsman, UNHCR, and multiple NGOs pointed out in interviews. This deficiency is due to funding gaps, since the Ministry of the Interior and Administration has still not announced calls for almost a year, under their national programme of the EU Asylum, Migration and Integration Fund. During a recent visit to an immigration detention centre, UNHCR observed that detainees were not aware of their legal status and did not understand the ongoing procedures, due to the lack of information.” (Stuk 9, p. 8)

“The Ombudsman confirmed in Poland that authorities, applying administrative procedural law, continued to classify as “secret” several files concerning asylum. This allows authorities to deny applicants and legal representatives access to these documents in legal proceedings.” (Stuk 10, p. 14)

“In Poland, the lack of free legal assistance to asylum applicants in detention centres and open reception facilities remained an issue of concern, the NGOs Association for Legal Intervention and Helsinki Foundation for Human Rights reported.” (Stuk 5, p. 17)

“In many cases, administrative courts in Poland reviewing return decisions did not grant suspensive effect to the appeals, although Polish administrative law allows for the temporary suspension of their enforcement in case of judicial review, the Ombudsman for Children and NGOs reported in interviews. However, the ECtHR imposed two interim measures under Rule 39, ordering the authorities not to expel the persons concerned pending the examination of their cases, several NGOs pointed out.” (Stuk 9, p. 17)

“A de facto restriction of applicants’ rights during the appeal process can be also observed in Poland, where a negative decision causes the automatic withdrawal of social benefits. Due to the tendency of the Appeal Courts to refuse suspensions, asylum seekers appealing a first instance negative decision often remain without any support (Pannia et al., 2018).” (Stuk 7, p.51)

“In principle, during the onward appeal procedure before the Voivodeship Administrative Court in Warsaw, asylum seekers are not entitled to material reception conditions.¹⁹⁴ In practice, when the court suspends enforcement of the contested decision of the Refugee Board for the time of the court proceedings, asylum seekers are re-granted material reception conditions to the same extent as during the administrative asylum procedure, until the ruling of the court. ¹⁹⁵ However, since 2016 the Court had mostly refused to suspend enforcement of negative decisions on international protection (see Regular Procedure: Appeal) for the time of the court proceedings, ¹⁹⁶ which left asylum seekers without

any material reception conditions for this period. In 2019, the trend has changed and the court started to grant a suspension in those cases (the court decided to suspend the enforcement of the negative asylum decision in 34 cases and refused it in 21 cases¹⁹⁷). In practice, asylum seekers deal with the problem of the lack of material reception conditions during the court proceedings by submitting subsequent asylum applications. 198” (AIDA-rapport, p.44, zie administratief dossier)

“Poland’s 2015 Law on Protection also guarantees access to free legal aid for asylum seekers at the appeal stage (Pachocka and Sobczak-Szelc, 2020, p. 33, 53). There are three NGOs entitled to provide such assistance (Ibid.). After a three-year break, only a small number of organizations started to receive funding for projects aimed at improving access to legal advice for persons applying for international protection in 2019 (Ibid., p.38) and providing additional support to foreigners during proceedings (Ibid., p.54).” (Stuk 7, p. 61)

“Legal assistance is also a challenge in Poland, where interviewees mentioned that, in the absence of legal aid, “some friends and refugees who already lived in Poland” are important information sources (Pachocka and Sobczak-Szelc, 2020, p. 52).” (Stuk 7, p. 74)

“In Poland, NGOs believe that a key area negatively affecting the asylum system is the lack of an adequate number of officials possessing skills such as psychological and intercultural sensitivity. Moreover, the existing officials involved in the processing of applications are in a hurry to finalize cases and have a general tendency to issue negative decisions (Pachocka and Sobczak-Szelc, 2020, pp. 61-62).” (Stuk 7, p. 64)

Ten slotte krijgen personen afkomstig uit Armenië praktisch geen bescherming in Polen, waardoor verzoeker het bijkomende risico loopt dat zijn verzoek om internationale bescherming onvoldoende onderzocht zal worden, waarbij – zoals hierboven aangehaald en aangetoond – onvoldoende rekening gehouden zal worden met zijn medische elementen, die eventueel ter ondersteuning van zijn asielrelaas dienen:

“In Poland there is no official policy implemented with regard to the top 5 countries of origin (Russia, Ukraine, Turkey, Tajikistan, Georgia), because every application is examined individually. However, it is visible from the statistics that applicants from Armenia and Georgia generally do not receive protection status.” (AIDA-rapport, p.42, zie administratief dossier)

f. Wijdverspreid racisme en gebrek aan respect voor de mensenrechten in het algemeen in Polen

Tot slot beweert verwerende partij in de bestreden beslissing dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid, waardoor ook hier geen redenen kunnen gevonden worden die een overdracht naar Polen in de weg staan.

Uit de recente ontwikkelingen in Polen, waarbij de fundamenteën van de rechtstaat het hard te verduren krijgen (getuige de antihomoseksuele en anti-abortusmaatregelen), blijkt echter dat de Poolse samenleving onderhevig is aan een verregaandere onverdraagzaamheid dan dat verwerende partij voorhoudt. Hierbij zijn discriminatie, xenofobie en het racistisch bejegenen van buitenlanders schering en inslag:

“The ruling party in Poland released a new anti-immigrant commercial a few days prior to the local elections. It imagined what Poland were to look like in 2020 should the opposition come to power and push a pro-immigrant agenda, envisaging violence, rioting on the streets and the total dissolution of Polish society. The Ombudsman requested the prosecutor’s office in Warsaw to initiate proceedings to determine whether the commercial was aimed at inducing hatred or other strong negative emotions towards migrants and refugees.” (Stuk 9, p. 24-25)

g. Conclusie

Verzoeker toont in casu voldoende aan dat zijn persoonlijke situatie een overdracht naar Polen in de weg staat omdat ernstig gevreesd moet worden dat dit omwille van zijn precare gezondheidstoestand zou resulteren in onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel EVRM.

In dit verband wenst verzoeker te herhalen dat het EHRM oordeelde dat een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM betrekking kan hebben op de fysieke en morele integriteit en de menselijke waardigheid, afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak. Hierbij moeten de duur van de behandeling, de gevolgen van het niet verkrijgen van een adequate behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen, net zoals zijn gezondheidssituatie in rekening genomen worden.

Verzoeker toont aan tot een kwetsbare groep te behoren die het risico loopt blootgesteld te worden aan dergelijke schendingen. Verzoeker is niet alleen in behandeling voor zijn psychische problematiek, maar dient bovendien ook verschillende geneesmiddelen te nemen in het kader van een ernstige medische problematiek. De medisch-psychische gezondheidstoestand van verzoeker, zoals geattesteerd in de neergelegde medische attesten en zoals uit het administratief dossier blijkt, tonen dus een bijzondere ernst aan. Verzoeker toont hiermee voldoende aan een specifieke behandeling en opvolging nodig te

hebben. Daarnaast toont verzoeker ook de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen aan, in geval een overdracht naar Polen zou uitgevoerd worden. Tegen de achtergrond van de aangebrachte landeninformatie brengt verzoeker dus voldoende naar voren dat er *prima facie* sprake is van een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM in geval van een overdracht naar Polen.

Zelfs indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de systeemfouten in Polen niet afdoende zijn aangetoond, wenst verzoeker erop te wijzen dat een overdracht evenzeer een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken in geval deze een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling na de overdracht. De ernstige mentale en lichamelijke aandoeningen van verzoeker en zijn bijzondere kwetsbaarheid houden in dat geval een reëel risico in op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van diens gezondheidstoestand, waardoor in casu effectief sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de EU en artikel 3 EVRM.

In het licht van de recente internationale rapporten, toont verzoeker aan dat hij bij een overdracht naar Polen geen adequate en aangepaste behandeling en begeleiding zal genieten voor zijn psychische en fysieke gezondheidsproblemen.

Verwerende partij heeft in dat verband bovendien nagelaten over te gaan tot een grondig en actueel onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen het indirecte non-refoulementprincipe, maar ook de procedurele verplichting onder artikel 3 EVRM geschonden is. Daarbij kan dan ook besloten worden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 EVRM, ook geschonden wordt in geval de bestreden beslissing ten uitvoer zal worden gelegd.

Tot slot heeft verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden in het licht van de hierboven uiteengezette schendingen, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aangezien de beslissing van verwerende partij niet op zorgvuldige wijze is voorbereid, noch op een correcte feitenvinding gestoeld is, heeft verwerende partij zich in casu dan ook niet kunnen steunen op alle gegevens van het dossier en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig gemotiveerd.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

Omdat verzoekende partij de schending aannemelijk maakt van een grondrecht waarbij op grond van artikel 15 EVRM geen afwijking mogelijk is, nl. artikel 3 EVRM, dient het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook aanvaard te worden, waardoor aan de cumulatieve voorwaarden van de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan."

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.3.2.4. Verweerder benadrukt in de bestreden beslissing dat Polen op grond van artikel 18, lid 1, b van de Dublin III-verordening instemde met de terugname van verzoeker. Hij motiveert dat dit betekent dat verzoeker na overdracht aan Polen opnieuw toegang zal hebben tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, dat de Poolse instanties het onderzoek van zijn verzoek zullen aanvatten of verderzetten, dat zij hem niet zullen verwijzen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek en dat hij zal zijn gemachtigd in Polen te verblijven in de

hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen genieten. Verweerder stelt dat Polen net als België door dezelfde internationale verdragen is gebonden en ook de Poolse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming behandelen overeenkomstig de standaarden van het gemeenschapsrecht.

Verweerder stelt vast dat een grondige analyse van het “*AIDA Country Report Poland 2019 update*” (hierna: het AIDA-rapport), waarin evenwel op bepaalde punten ook meer recente informatie is opgenomen, leert dat er niet kan worden gesteld dat een verzoeker om internationale bescherming in Polen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch zou worden blootgesteld aan slechte, vernederende of mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en evenmin dat er sprake van is dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat dergelijke personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan dit land worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij wijst erop dat meldingen van dergelijke structurele problemen niet in dit rapport kunnen worden gelezen en ook het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd in deze zin of heeft opgeroepen om geen Dublinoverdrachten naar Polen te laten doorgaan.

Vervolgens oordeelt verweerder dat verzoeker ook niet aannemelijk kan maken dat er in zijn persoonlijke geval alsnog sprake is van feiten en omstandigheden op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door Polen van de Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Verweerder houdt er in dit verband rekening mee dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 3 december 2020 verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar Polen, omdat ze er niet de juiste medische verzorging hebben en hij hepatitis heeft en een methadonbehandeling volgt. Verweerder stelt vast dat verzoeker hiermee hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling naar voor brengt, die nog geen aanleiding geeft om af te zien van de overdracht aan Polen. Hij merkt op dat verzoeker geen gewag maakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn eerdere verblijf in Polen die door hem als onmenselijk of vernederend werden ervaren of die erop kunnen wijzen dat hij in dit land behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou moeten vrezen. Verder stelt verweerder ook dat het administratief dossier geen medische stukken bevat dat verzoeker hepatitis heeft en dat, zelfs als dit inderdaad het geval zou zijn, niet blijkt dat verzoeker niet kan reizen. Hij stelt dat verzoeker zich ook kan laten behandelen hiervoor in Polen. Wat de methadonbehandeling betreft, stelt verweerder dat niet blijkt dat deze behandeling in Polen niet toegankelijk is voor verzoeker en dat hij hierdoor niet kan reizen. Hij motiveert dat Polen over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt en dat hij als verzoeker om internationale bescherming toegang heeft tot de gezondheidszorg in Polen. Hij is van mening dat uit het AIDA-rapport niet blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de toegang tot de zorg in Polen voor verzoekers om internationale bescherming.

Aldus moet worden aangenomen dat verweerder, in zijn onderzoek naar een mogelijk reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij overdracht van verzoeker aan Polen, zowel is nagegaan of er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen (met inbegrip van de toegang tot gezondheidszorg) voor verzoekers om internationale bescherming als of er sprake is van individuele factoren die in het specifieke geval van verzoeker op een dergelijk reëel risico kunnen wijzen. Hij heeft geoordeeld dat op beide gronden geen reëel risico blijkt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.5. Verzoeker is van mening dat er wel degelijk sprake is van ernstige gebreken in het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Polen, met name op het vlak van de procedurele waarborgen, een adequate toegang tot de gezondheidszorg, het risico op (arbitraire) detentie en de gebrekkige identificatie van personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen. Hij stelt verder in een situatie van bijzondere (psychische) kwetsbaarheid te verkeren. In dit verband legt verzoeker een attest voor van ‘*LAMA – Centre médico social pour toxicomanes*’ van 1 februari 2021 en een medisch attest van een arts verbonden aan dit centrum van 3 februari 2021. Hieruit blijkt dat verzoeker bij dit centrum, in de periode van 14 oktober tot 7 december 2020, een methadonbehandeling in het kader van een eerdere verslavingsproblematiek volgde die ervoor heeft gezorgd dat zijn ontwenningsverschijnselen snel afnamen. Hij kreeg ook medicatie voor chronische pijn als gevolg van een ongeval in het land van herkomst. De arts toont zich verder vooral bezorgd omwille van verzoekers psychologische toestand. De arts spreekt over een ernstige depressie

met episodes van verdriet en wanhoop en suïcidaire gedachten omwille van de moeilijkheden die verzoeker ondervindt om zijn administratieve situatie in orde te brengen. Hiervoor werd voorzien in opvolging door een psycholoog.

3.3.2.6. Verzoeker betwist niet dat hij tijdens zijn gehoor van 3 december 2020 niet heeft gesproken over een depressie en hij evenmin medische stukken aanbracht. De thans voorgelegde stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan verweerder dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Evenwel, moet de Raad, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, in de huidige procedure een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. De psychologische gezondheidsproblemen van verzoeker en de thans voorgelegde stukken zullen dan ook mee worden betrokken in de verdere bespreking van het middel.

In zoverre verzoeker er melding van maakt dat ook de arts van het gesloten centrum van mening was dat een nauwe opvolging (*“surveillance rapprochée”*) nodig is, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit een gevolg was van een hongerstaking van verzoeker. Op 1 februari 2021 meldde de arts dat verzoeker sinds 31 januari 2021 opnieuw eet en drinkt. Hij meldt ook dat er geen sprake is van een medische problematiek die een ernstig risico inhoudt voor de gezondheidstoestand van verzoeker en/of die zijn verwijdering in de weg kan staan. Ook op 15 december 2020 oordeelde de centrumarts reeds dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die hem dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.7. In eerste instantie is verzoeker van mening dat er wel degelijk sprake is van een problematische toegang tot de gezondheidszorg in Polen voor personen met ernstige medische of mentale problemen.

Overeenkomstig het AIDA-rapport (p. 61-63) is de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers gegarandeerd in de wet onder dezelfde voorwaarden als Poolse onderdanen die een ziekteverzekering hebben. De gezondheidszorg voor asielzoekers wordt met publieke middelen gefinancierd. Basisgezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren die in elk opvangcentrum zijn te vinden. De gezondheidszorg voor asielzoekers omvat ook de behandeling van personen die mentale gezondheidsproblemen kennen. Er is sprake van dat er psychologen werkzaam zijn in alle opvangcentra. Er is weliswaar sprake van dat hun werk zich beperkt tot basisconsultaties, maar asielzoekers kunnen ook worden doorverwezen naar een psychiater of een psychiatrisch hospitaal. Gespecialiseerde behandelingen voor slachtoffers van foltering, getraumatiseerde asielzoekers of personen met PTSD liggen wel moeilijker. De capaciteit van de psychologen is beperkt, maar er zijn ook enkele NGO's die psychologische ondersteuning kunnen bieden. Er is sprake van kritiek op de medische dienstverlening aan asielzoekers. Concreet is er op dit punt sprake van dat sommige asielzoekers duurdere behandelingen werden geweigerd of hierop meerdere maanden moesten wachten. Verder wordt als een van de belangrijkste obstakels gewezen op het gebrek aan interculturele expertise en aan talenkennis van de artsen en verplegers. Ten derde is er nog sprake van dat sommige medische centra die medische diensten bieden aan asielzoekers ver gelegen zijn van de opvangcentra.

Verzoeker toont niet aan dat hij duurdere behandelingen dan wel gespecialiseerde psychische behandelingen, zoals voor slachtoffers van foltering, voor getraumatiseerde asielzoekers of voor personen met PTSD, nodig heeft. De psychologische problemen van verzoeker worden enkel verbonden aan de moeilijkheden die hij ondervindt om zijn administratieve situatie in orde te brengen, waardoor geenszins blijkt dat de geboden psychologische basiszorg zoals deze beschikbaar blijkt te zijn in de opvangcentra, eventueel aangevuld met de psychologische ondersteuning die NGO's bieden, niet volstaat. Aan de hand van de aangehaalde passages in de gehanteerde rapporten, waaronder het AIDA-rapport, toont verzoeker nog niet aan dat hij bij een overdracht aan Polen geen toegang zal kunnen hebben tot de medicatie en psychologische zorg die hij verkreeg bij het LAMA instituut. Er blijkt niet dat de passages die concreet betrekking hebben op slachtoffers van gewelddaden, foltering of bepaalde traumas relevant zijn in het specifieke geval van verzoeker. Verder merkt de Raad op dat volgens het AIDA-rapport een van de belangrijkste obstakels in de toegang tot adequate medische zorgen het gebrek aan interculturele expertise en aan talenkennis van de artsen en verplegers is, maar er blijkt niet dat dit dan in het bijzonder problematisch zou zijn voor verzoeker gelet op zijn Armeense

herkomst en nu hij volgens het administratief dossier Russisch spreekt. Het AIDA-rapport stelt uitdrukkelijk dat de dokters in de centra worden geacht Russisch te kennen (p. 63). Minstens blijkt niet dat er specifieke problemen zijn voor personen die het Russisch beheersen. Er blijkt niet of onvoldoende dat het aspect van interculturele expertise of talenkennis problematisch is specifiek voor onderdanen uit Armenië die het Russisch machtig zijn.

Verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn gezondheidsproblemen geen adequate medische en psychologische zorgen kan genieten in Polen en evenmin dat hij gelet hierop specifieke opvangnaden heeft die hij er niet zal kunnen genieten.

3.3.2.8. Verzoeker is vervolgens van mening dat er te weinig en onvoldoende doeltreffend onderzoek zou plaatsvinden naar de identificatie van specifieke kwetsbaarheden tijdens de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Polen. Hij citeert uit het AIDA-rapport passages die aangeven dat het voor slachtoffers van foltering in het land van herkomst of voor mensen met PTSD moeilijk kan zijn dit door experts te laten vaststellen en hiermee niet steeds voldoende rekening wordt gehouden. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat deze passages in zijn concrete situatie relevant zijn.

3.3.2.9. Verzoeker voert verder aan dat in Polen uitgebreid toepassing wordt gemaakt van detentie van asielzoekers, waarbij psychisch kwetsbare personen niet worden gedetecteerd en onvoldoende behandeling en verzorging krijgen.

De Raad leest in het AIDA-rapport dat zeker niet kan worden gesteld dat het merendeel van de asielzoekers in Polen wordt vastgehouden (p. 69). Er wordt duidelijk gesteld dat er geen sprake is van een systematische detentie van asielzoekers (p. 70).

Verzoeker toont ook niet aan dat Polen op ongerechtvaardigde gronden overgaat tot detentie van asielzoekers. Gelet op hetgeen voorafgaat, staat het geenszins vast dat verzoeker bij een overdracht aan Polen zal worden gedetineerd en toont verzoeker ook niet concreet aan dat hij in zijn specifieke geval zal moeten vrezen voor detentie.

Zelfs voor zover een detentie niet kan worden uitgesloten, merkt de Raad verder op dat overeenkomstig artikel 11 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming de gezondheid, met inbegrip van de geestelijke gezondheid, van verzoekers die in bewaring worden gehouden en kwetsbare personen zijn, een primaire bezorgdheid van de nationale autoriteiten moet zijn en dat deze autoriteiten, ingeval kwetsbare personen in bewaring worden gehouden, ervoor zorgen dat zij regelmatig worden gecontroleerd en de bijstand krijgen die gezien hun specifieke situatie en hun gezondheid noodzakelijk is.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat er, in het specifieke geval van Dublinterugkeerders, sprake is van interne richtlijnen voor de grenspolitie met betrekking tot kwetsbare personen of personen die een specifieke behandeling behoeven. Deze richtlijnen worden wel onvoldoende geacht voor personen die slachtoffer waren van geweld of foltering, nu deze richtlijnen eerder zijn gericht op behandeling in detentie dan vrijlating en men van mening is dat voor deze personen een adequate behandeling in detentie niet mogelijk is (p. 85-86). Ook de meer algeme kritiek in het rapport inzake detentie in Polen handelt over het gegeven dat asielzoekers die slachtoffer waren van geweld of foltering of die zijn getraumatiseerd niet steeds correct worden geïdentificeerd en niet steeds worden uitgesloten van detentie. Zoals reeds werd aangehaald, blijkt wat verzoeker betreft nergens uit dat zijn psychische problemen verband houden met eerdere gewelddadige of traumatiserende ervaringen. Er is enkel sprake van psychische problemen omdat verzoeker zijn administratieve situatie niet in regel krijgt. De Raad merkt nog op dat verzoeker de medische stukken die hij thans voorlegt ook kan voorleggen aan de Poolse grenspolitie en niet blijkt dat deze hiermee niet op gepaste wijze rekening zouden houden.

Verder blijkt dat er psychologen werkzaam zijn in de detentiecentra, al zijn zij met vele taken belast (p. 73). Voor de rest zijn er artsen en verplegers aanwezig in de detentiecentra en worden personen die nood hebben aan dringende medische zorg of gespecialiseerde zorg overgebracht naar ziekenhuizen (p. 85). Verzoeker toont niet concreet aan dat hij in het geval van detentie – hetgeen voor alle duidelijkheid niet vaststaat of blijkt – in geen geval toegang zal kunnen hebben tot adequate medische zorgen voor zijn gezondheidsproblemen.

3.3.2.10. Verzoeker wijst nog op een gebrekkige huisvesting voor asielzoekers in Polen die gevolgen kan hebben voor zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand. Hij verwijst in dit verband naar het rapport *“Integration Policies, Practices and Experiences – Poland Country Report”* van augustus 2020. De vermelding in deze zin in dit rapport betreft evenwel personen die reeds internationale bescherming hebben verkregen in Polen. Specifiek wat asielzoekers betreft, leest de Raad in dit rapport enkel dat zij gedurende de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen worden opgevangen in een van de beschikbare opvangcentra of ervoor kunnen kiezen buiten deze centra te verblijven. Er wordt aangegeven dat velen de tweede optie kiezen waarbij wordt voorzien in financiële ondersteuning voor eigen huisvesting. Verzoeker toont geenszins aan dat er in Polen voor verzoekers om internationale bescherming sprake is van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen of dat hij persoonlijk er geen adequate opvangvoorzieningen zal kunnen genieten.

3.3.2.11. Vervolgens is verzoeker van mening dat verschillende onafhankelijke landenrapporten melding maken van een verscheidenheid aan procedurele gebreken in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming.

In eerste instantie wijst verzoeker op problemen op het vlak van de procedurele waarborgen voor de herziening van detentie. Hiermee toont hij echter nog niet aan dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming zelf gebrekkig is of deze onvoldoende waarborgen biedt.

In tweede instantie is er sprake van bezorgdheden in verband met de juridische bijstand in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming.

In het AIDA-rapport (p. 11, 24-26) kan worden gelezen dat de toegang tot juridische bijstand sinds 2016 ernstig werd beperkt omwille van een gebrek aan financiering voor NGO's en de opschorting van het *‘Asylum, Migration and Integration Fund’* (AMIF). Evenwel wordt er vervolgens melding van gemaakt dat in 2019 er opnieuw 6 projecten specifiek voor asielzoekers werden aanvaard en deze in september 2019 van start zijn gegaan. Daarnaast ondertekende het UNHCR in januari 2020 een overeenkomst met de balie van advocaten in Warschau voor het voorzien in juridische bijstand voor asielzoekers. Er zijn enerzijds NGO's die naast andere activiteiten ook voorzien in juridische bijstand voor asielzoekers en anderzijds meer gespecialiseerde NGO's met een uitgebreide ervaring op het terrein die ook actief zijn op het vlak van belangenbehartiging. NGO's kunnen asielzoekers bijstaan in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming, onder meer op het vlak van het geven van informatie en het voorbereiden van relevante documenten (beroepen, aanvragen, klachten) in elke fase van de procedure, maar verder ook in andere juridische procedures en het oplossen van alledaagse problemen. De NGO's kunnen rechtsbijstand bieden in de administratieve procedure (eerste en tweede aanleg). Vertegenwoordiging voor de *‘Voivodeship Administrative Court’* en vervolgens de *‘Supreme Court’* kan enkel door professionele jurische vertegenwoordigers (advocaten, juridische adviseurs). Er is een mogelijkheid voor het vragen van gratis bijstand van een juridische vertegenwoordiger voor deze rechtbanken op dezelfde gronden als voor Poolse onderdanen, zoals in geval van onvoldoende geldelijke middelen. Asielzoekers worden geïnformeerd over juridische bijstand door NGO's via posters en flyers in de *‘Office for Foreigners’*, de opvangcentra, de detentiecentra en via de ambtenaren.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich weliswaar problemen stelden in de capaciteit van NGO's voor het voorzien in juridische bijstand, omwille van een gebrek aan financiering, maar recentelijk op dit punt er sprake is van een verbetering. Verzoeker kan niet zonder meer verwijzen naar de situatie zoals deze zich voordeed voor de recente verbeteringen. In het AIDA-rapport wordt verder weliswaar aangegeven dat het aantal nieuwe projecten, met name 6, eerder beperkt is, maar al bij al blijkt hierdoor nog niet dat het voor verzoeker in geen geval mogelijk zal zijn om bij een terugkeer naar Polen juridische bijstand te verkrijgen. Het gegeven dat inspanningen nodig kunnen zijn om deze te verkrijgen, betekent nog niet dat de vereiste juridische bijstand niet kan worden verkregen door verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er op het vlak van juridische bijstand sprake is van structurele tekortkomingen die tot gevolg hebben dat hij er geen kwaliteitsvolle procedure met voldoende waarborgen kan doorlopen.

Verzoeker verwijst nog naar een vermelding in een rapport van februari 2020 over het classificeren als *“geheim”* van sommige documenten betreffende asiel. Evenwel blijkt deze informatie vooral relevant te zijn in zaken van Tsjechjes. Minstens maakt verzoeker onvoldoende aannemelijk dat deze informatie in zijn specifieke situatie relevant zou (kunnen) zijn.

Het gegeven dat administratieve rechtbanken in Polen niet steeds opschortende werking verlenen aan beroepen tegen verwijderingsbeslissingen houdt verder nog niet in dat asielzoekers in het kader van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming geen voldoende procedure waarborgen genieten of asielzoekers hangende hun procedure riskeren te worden uitgewezen.

Verzoeker wijst nog op een de facto beperking van de rechten van verzoekers om internationale bescherming tijdens de beroepsfase, nu een negatieve beslissing tot gevolg heeft dat de sociale voordelen worden ingetrokken en asielzoekers die in beroep gaan tegen een negatieve beslissing in eerste instantie vaak zonder ondersteuning blijven omdat de beroepsinstantie veelal weigert een opschortende werking toe te kennen.

In dit verband blijkt uit het AIDA-rapport (p. 11, 22-24), dat in dit verband de meeste recente informatie blijkt te bevatten, evenwel als volgt. Asielzoekers hebben, na een negatieve beslissing in eerste aanleg, een eerste beroepsrecht bij de '*Refugee Board*', een administratieve beroepsinstantie die een herbeoordeling van de feiten omvat en waar de betrokkene kan worden gehoord. Dit beroep werkt opschortend. Een verder beroep is mogelijk bij de '*Voivodeship Administrative Court*' in Warschau, dat enkel nog betrekking kan hebben op rechtsvragen. Dit beroep werkt niet automatisch opschortend, maar dit kan wel worden gevraagd als de beslissing onherstelbare schade kan veroorzaken. Vervolgens is nog een cassatieberoep mogelijk bij de '*Supreme Administrative Court*'. Ook hier kan de opschortende werking worden gevraagd. Het AIDA-rapport vermeldt een belangrijke ontwikkeling in 2019 op het vlak van de navolgende beroepen bij de administratieve rechtbanken, nu deze wel degelijk blijken over te gaan tot de opschorting van negatieve beslissingen gedurende de beroepsprocedures, zodat de betrokkenen zijn beschermd tegen refoulement. Het rapport (p. 11, 44) vermeldt dat deze nieuwe ontwikkeling ook maakt dat asielzoekers toegang hebben tot de opvangvoorzieningen (materiële bijstand, huisvesting, medische zorg) gedurende die (opschortend werkende) beroepsperiodes. Het betoog van verzoeker dat de beroepsinstantie veelal weigert een opschortende werking toe te kennen, blijkt hiermee achterhaald. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van systematische of structurele tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen die maken dat een terugkeer naar Poland geen doorgang kan vinden.

Een verwijzing naar een passage in het rapport "*Refugee protection in Europe and beyond – Comparative Report*" van augustus 2020 dat op zeer expliciete wijze melding maakt van een tekort aan onderzoekers met vaardigheden zoals psychologische en interculturele gevoeligheden en van een trend om negatieve beslissingen te nemen, kan niet volstaan om aannemelijk te maken dat de kwaliteit van het inhoudelijke onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming ontoereikend is in Polen, al zeker niet indien ook de beroepsprocedures worden meegenomen. Verzoeker weerlegt hiermee het motief in de bestreden beslissing nog niet dat, onder meer gelet op het AIDA-rapport, niet blijkt dat (het geheel van) de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming onvoldoende waarborgen inhoudt voor een kwaliteitsvol onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoeker nog aanklaagt dat Armeniërs in Polen praktisch geen bescherming krijgen, wordt opgemerkt dat het gegeven dat bepaalde nationaliteiten maar beperkt bescherming krijgen niet noodzakelijk betekent dat personen met deze nationaliteit geen eerlijke behandeling van hun verzoek krijgen. Verzoeker toont zo ook niet aan dat het beschermingsniveau voor Armeniërs in Polen wezenlijk verschilt van dat in de andere lidstaten.

3.3.2.112. Verzoeker wijst vervolgens nog op problemen van racisme en van gebrek aan respect voor de mensenrechten in het algemeen in Polen. Hij verwijst onder meer naar recente antihomoseksuele en anti-abortusmaatregelen en een toenemende onverdraagzaamheid tegenover immigranten in Polen. Hiermee toont verzoeker nog niet aan dat verweerder incorrect heeft vastgesteld dat dit nog niet impliceert "*dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen*". Hij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat hij persoonlijk een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende omstandigheden in Polen.

3.3.2.13. Concluderend stelt de Raad, op basis van de voorliggende informatie en de gedane vaststellingen, vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen en evenmin dat hij op

grond van individuele gronden alsnog een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen in deze lidstaat. Hij maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn gezondheidsproblemen geen adequate medische en psychologische hulp zal kunnen verkrijgen in Polen of deze autoriteiten onverschillig zullen zijn voor zijn gezondheidstoestand. In deze omstandigheden toont hij evenmin aan dat hij een ernstige en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zou moeten vrezen bij een terugkeer naar Polen.

3.3.2.14. Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Polen door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval. Er blijkt prima facie niet dat het gevoerde onderzoek niet volstaat. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

3.3.2.15. Door huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen beschikt verzoeker verder over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De Raad heeft echter bij het onderzoek hierboven geoordeeld dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.16. Zoals supra werd uiteengezet, kan prima facie geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Polen in het algemeen moet stoppen, waardoor niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag.

3.3.2.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg op het eerste zicht niet worden vastgesteld.

3.3.2.18. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Nu geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS